

El Condor

Musical voor het ganse gezin
Tekst en muziek: Frans Busschots

Spelers: jeugd en volwassenen
Decor: een slobbenwijk in een Zuid-Amerikaans land

Teksten en opvoeringvoorwaarden bij:

ALMO Antwerpen

El Condor

Gezinsmusical door Frans Busschots

In 14 scènes

Een condor is een aaseter, zoals gieren. Hij kan uren boven de valleien zweven en dan plots naar zijn prooi duiken.

De condor leeft hoofdzakelijk in het Andesgebergte.

Personen:

Alle rollen kunnen door jongeren gespeeld worden, al is het misschien wenselijk dat volwassenen en jeugd samenwerken.

Dubbelrollen zijn mogelijk.

In sommige scènes is figuratie wenselijk: boeren, volk, soldaten, muzikanten, dansers, ...

7 dames:

Anita, dochter van Alfredo

Lolo, dochter van Alberto

Marja, dochter van José

Ann, dochter van Domingo

Rosana, dochter van de president

Anabel, vriendin van Rosana

Fiona, vriendin van Rosana.

15 mannen: (dubbelrollen mogelijk)

Alfredo, dissident

Domingo

José

Alberto

Man

Boer, leider van de opstand

President Tan

Tony, sergeant

Rechter

Aanklager

2 soldaten

2 personen (buitenlandse delegatie)

Bokser

Decor: een slobbenwijk, ergens in een Zuid-Amerikaans land.

Links: een rij "huisjes" gemaakt van afval wat men op het nabijgelegen stort vond. Karton,

golfplaten, stukken hout. De deuren zijn van versterkt karton of niet-passende stukken hout.

De daken van karton, kippendraad of stukken hout, eventueel verzwaard door grote stenen. Er zijn geen ramen.

In het eerste huisje, vanaf de zaal te tellen woont Alfredo en dochter Anita.

In het tweede huisje Alberto en Lolo. In het derde huisje Bokser. In het vierde huisje José en Marja. In het vijfde huisje woont Domingo en Ann.

Aan de rechterkant (kant cour) ligt wat rommel, het begin van het stort en staat ook een bankje en een beschadigde stoel.

In de straat zijn er geen rioleringen. Geen lopend water, alhoewel men een eigen systeem gemaakt heeft: met stukken van golfplaten heeft men een soort "aquaduct" gemaakt. Er is ook een waterpomp die soms werkt.

De huizen staan allemaal langs de linkerkant (jardin). In de verte zien we een berg. Deze berg kan ook een projectie op groot scherm zijn. Volgens de scènes kan men dan dat beeld aanpassen. Ook bij de ontploffing in de raffinaderij en tijdens de opstand van de boeren is het handig indien men over een projectie op groot scherm kan beschikken.

Heel het decor geeft een troosteloze aanblik: rondzwervend papier, stukken afval, enz.

Achter de huizenrij ligt een immens grote vuilnisbelt van de nabije stad.

Scène een

Een morgen. De zon komt op, langzaam. De haan kraait. Meerdere hanen kraaien.

Bokser (jongen van 11 jaar, fors gebouwd, komt uit het derde huisje, te tellen vanaf begin podium, kwaad met stuk hout in de hand) Verdomde stomme hanen! Ik was net nog aan 't dromen. (Het geluid van een kraaiende haan komt, na elkaar van verschillende plaatsen en telkens loopt Bokser naar die richting, en dan komt het gekraai van een andere kant. Kijkt kwaad rond, wil zijn stok naar een haan gooien, maar hoe hij ook rondkijkt: geen haan te zien)

Ann (meisje 12 jaar, komt vlug uit het vijfde huisje. Overdreven manieren, gesticuleert. Zij zegt dat zij later een prinses wordt, kijkt kwaad naar Bokser.) Héla, gepensioneerde zagevent, condor zonder vleugels, olifant zonder slurf, giraffe zonder poten, kieken zonder kop, onnozelaar zonder...(verstand).

Bokser (onderbreekt) Ho, mijn duifje! Ho! Ik bid altijd in stilte! Jouw ochtendgebed stoort de goden. Ben jij altijd zo lief?

Ann Gepensioneerde zagevent, condor...

Bokser (onderbreekt met sterke stem) Genoeg! Bleekscheet!

Ann (dreigend naar Bokser) Wat zeg je daar stuk crapuul?

Bokser (werpt stok weg, naar Ann toe) Hier, in deze brede "avenue", in deze voorstad van de ontwikkelde wereld van afval en stinkend overschot is er alleen maar plaats voor crapuul. Hier geldt de wet van eten of gegeten worden. Ik ben crapuul, en jij mijn lief meisje?

Ann Ik word nog eens een lieve prinses!

Bokser (lacht spottend) Als de wereld andersom begint te draaien zeker!

Ann Ik heb gisteren nog eens in een spiegel gekeken en...

Bokser De spiegel zag er goed uit.

Ann Ik word een mooie meid. Héél mooi! (maakt gracieuze bewegingen).

Bokser Nu je het zegt! Eerst veertien dagen in een wasmachine ronddraaien en dan laten drogen totdat je kleding geen kleur meer heeft.

Ann Jij kent niets van vrouwen.

Bokser Snotapen, wil je zeggen.

Ann En jij hebt nog nooit een wasmachine gezien! Ik doe mee aan een missverkiezing.

Bokser (lacht) Mis vuilbak of zoiets.

Ann Met mooie borstjes en ...

Bokser Alleen een dikke kont kun je krijgen. En gele tanden en een kromme neus, als het wat meezit!

Ann Dat neem ik niet! (wil Bokser te lijf gaan, verandert van mening wanneer Lola opkomt)

Lolo (op met stuk brood waarvan ze eet) Goede morgen, ambetanteriken.

Ann en Bokser groeten Lolo met opgestoken hand.

Lolo (doet altijd alsof ze al enkele jaren ouder is) Wat is het hier prachtig. (kijkt rond, geniet) Jullie verpesten mijn dag! Wonen wij hier niet geweldig? De mooiste plek op aarde.

Bokser Nu je het zegt: dit is de mooiste vuilbak van de stad. Als de afvalbakken tijdig leeggemaakt worden, kunnen we nog broodjes van vorige week eten. Knapperig en vers! En zonder pieren!

Lolo Is dat ook niet een soort gerecycleerd vlees?

Bokser Ze zeggen dat gebakken pieren ook lekker zijn. Het gepaste sausje mag natuurlijk niet mankeren!

Lolo stapt naar voor, kijkt naar de huisjes, lacht, zingt liedje **HIER WONEN WIJ**.

Hier wonen wij

Ref:

Hier wonen wij, hier wonen wij!

Mensen allemaal: hier wonen wij!

Allemaal huisjes op een rij.

Alle mensen arm maar vrij.

Soms droevig, soms blij!

Bokser Ontroerend. Hier wonen wij! (kijkt rond) Huisjes op een rij!

Anita (op uit eerste huisje) Zwijg bullebak!

Bokser Goede morgen, prinses!

Anita Klep dicht, bullebak. Ann wordt prinses. (tot Lolo) Hier wonen wij, hier wonen wij! (zingen samen liedje, terwijl ze schuchtere danspasjes maken, Bokser kijkt met een zekere minachting toe. Ook Ann zingt en danst mee.)

1.

Dit is de krottenwijk van San Antonio.

Hier is veel vriendschap en animo.

Hier is het leven eenvoudig, maar ook goed.

Iedereen weet wat kan en wat moet.

2.

Luxe en weelde moet je hier niet zoeken.
Deuren, ramen, ruiten: gewoon doeken.
Armoede en eenvoud kan ook rijkdom zijn.
Aanvaarden en hopen: een goudmijn!

Tijdens het zingen van de tweede strofe komt Marja op met een grote fles zelfgemaakte limonade, duwt de fles in de handen van Bokser en zingt en danst mee. Bokser bekijkt die fles en wil ze weggooien, maar Marja geeft hem een ferme duw.

Bokser Ik wil applaudisseren, maar dan valt die fles. Wat is er in die verdomde fles?

Marja Kattepis verrijkt met het sap van gekookte ingewanden van overleden varkens. Eigenlijk moet ik zeggen het concentraat van sap van gekookte ingewanden van overleden varkens, maar dat versta jij niet!

Bokser Jij wel?

Marja Ik moet dat niet verstaan. Ik ben de uitvinder van deze limonade. En uitvinders moeten niet alles kunnen verklaren.

Bokser Jij uitvinder? En is dat drinkbaar? (wil de fles uitgieten)

Marja Als je leven je lief is, Bokser, dan zou ik maar voorzichtig zijn. Wij vrouwen willen gerespecteerd worden. Alle leven op aarde komt van de vrouwen.

Bokser Van de vrouwen? Vrouwen, zei je? Dat kan!

Marja (en Ann en Lolo) Klep dicht, Bokser!

Bokser Maar wat is dat stinkend goedje dan?

Marja Dat zei ik toch! Kattepis verrijkt met...

Bokser Dat moet heerlijk zijn!

Marja Ik noem het limonade San Antonio. Een streekgebonden heerlijkheid. Binnen enkele jaren drinkt héél de wereld San Antonio limonade!

Bokser Dan zal je toch eens met de katten moeten gaan praten. Katten en ratten zijn een lekkernij. Ze laten zich veel te gemakkelijk opeten en dan zijn ze niet meer beschikbaar als medewerker van je goedje.

Marja Wij gaan meer varkens kweken. Jij bent de eerste die we in een kot zetten. Knorren moet je niet meer leren.

Ann, Lolo, Marja en Anita naar Bokser toe, terwijl ze een varken nabootsen. Marja neemt de fles van Bokser af en likt aan de fles.

Marja (steekt de fles omhoog) Fleur de San Antonio!

Ann (voorzichtig) Is het echt... Als toekomstige prinses...

Marja Jij wordt misschien nog wel miss Fleur de San Antonio. Maar dan moet je eerst je haren kammen. Je lijkt wel een slons.

Ann Jij bent nog brutaler dan die onnozelaar (wijst naar Bokser).

Lolo En wat is de bedoeling van die fles?

Marja Een ogenblikje, lieve vrienden! (weg naar haar huisje, komt terug met enkele plasticen bekers) Wie lust er Fleur de San Antonio?

Ann Is dat echt...

Marja (lacht) Het is de Coca-Cola van de streek. Heb jij je ooit afgevraagd waarvan Coca-Cola gemaakt is?

Ann Ik heb dat nog maar eens of hoogstens twee keer gedronken. Ik weet eigenlijk al lang niet meer hoe dat smaakt.

Marja (schenkt bekertje in, kijkt naar haar vriendinnen) Wie?

Lolo Het ziet er lekker uit.

Bokser Het stinkt.

Marja Jij hebt een verstopte neus. Jij? (kijkt naar Lolo, die knikt en de beker aanneemt. Marja geeft ook een beker aan Anita, die hem aanneemt) En jij? (tot Ann)

Ann Is dat echt...

Marja Of je er van drinkt of niet: je gaat vroeg of laat toch dood?

Ann Vooruit dan maar. (Marja schenkt plastic beker in voor Ann)

Marja (tot Bokser) En jij, profeet? Jij bent toch al half dood, langs ene kant toch! Misschien word jij ooit nog een stoere bonk met echt haar op zijn borst. Zo van dat ros krulhaar. (meisjes lachen) Misschien word jij ooit nog een nieuwe ECHTE El Condor.

Bokser Ik trek naar de stad, als ik groot ben. Daar zal men mij meer respecteren. De bokser van San Antonio, zal wereldberoemd worden.

Alle meisjes lachen.

Ann (en Marja, Lolo en Anita) Jij wordt nooit groot. Jij wordt nooit een man.

Anita Tussen dwerg en tuinkabouter, meer niet!

Bokser Ik word lijfwacht van El Condor. Van de enige echte.

Anita Daar ben jij gemeen genoeg voor!

Alle meisjes lachen.

Bokser Ik zal met medailles kunnen paraderen. Ten minste als je mij dan nog kunt zien.

Anita Je moet mij niet uitlachen, uilskuiken. Mijn ogen zullen genezen. Ik zal je nog zien bengelen aan een hoge boomtak.

Bokser Jouw ogen houden het niet lang meer uit.

Anita Dat gaat jou niets aan, stuk crapuul. Ik zal genezen.

Bokser Er zijn er die al vele jaren dood en begraven zijn, die ook dachten dat ze... Ik word belangrijk in de nieuwe maatschappij die eraan komt. Als lijfwacht van ...

Ann Moest ik daarvan zeker zijn dan kon je na de middag al achter je hoofd gaan zoeken tussen het afval.

Marja Maar je zou het niet vinden.

Anita Mijn papa wordt nog eens president.

Ann En ik word prinses.

Marja Zwijgen! Bokser, lust jij ook limonade?

Bokser Ik wilde net iemand de schedel inslagen! Verwende kinderen.

Marja Limonade ja of neen?

Bokser En als ik doodval?

Marja Dan leven de hanen 20 jaar langer. Ja of neen?

Bokser Een beetje dan.

Marja schenkt in voor Bokser.

Marja Gezondheid! (iedereen drinkt, Marja drinkt van de fles)

Ann Ik smaak helemaal niets van die...

Marja Seuteke!

Bokser Het smaakt naar die rosse kater die ik hier vorige week zag rondlopen.

Lolo Heerlijk voor mijn stem. Als zangeres moet ik een zachte stem hebben.

Marja zet de fles nogmaals aan haar mond en drinkt ze ineens leeg.

Lolo (tot Marja) Waarom drink je heel die fles leeg?

Marja Snap je dat niet? Ik wil voorkomen dat jullie er te veel van drinken! Stel dat jullie er echt ziek van worden?

Bokser Achteraf gezien is dat spul nog zo slecht niet. Alles wat van het varken komt, is goed, zei mijn opa vroeger. En katten hebben ook een volle smaak. Dus...

Marja verzamelt de bekers, draagt fles en bekers naar binnen.

Lolo (likt met haar tong aan haar lippen) Dit was klasse. We hebben het hier nog zo slecht niet.

Ann We blijven leven. Ik zou graag naar de school gaan en studeren.

Bokser Studeren? Waarvoor dient dat?

Anita Om van lomperiken normale mensen te maken.

Bokser Wat je nu zegt!

Anita Op jou is dat niet van toepassing. Jij wordt een soort krokodil. Een grote bek heb je al.

Bokser Wat heb jij vandaag? Ik ben toch lief? Weet je wat jullie probleem is?

Anita Wij hebben geen problemen. Buiten alles waartegen wij kunnen protesteren. Onze levensomstandigheden, onze beperkingen, onze dromen die misschien nooit uitkomen. En nog zoveel meer!

Ann (tot Bokser) Vertel eens van je problemen.

Bokser Ik heb geen problemen. Jullie hebben problemen. Jullie moeten leren tevreden zijn met wat de natuur jullie geschonken heeft.

Anita De natuur heeft ons niets geschonken. Sommige menselijke wezens hebben ons ontnomen waarop wij recht hebben. De rijkdommen van de aarde zijn van iedereen.

Bokser O, bedoel je dat? Ik dacht dat jullie met waanideeën rondliepen. In de stad zullen jullie alleen komen om te werken of om in de vuilbakken te snuffelen. Dat is nu eenmaal ons lot. En ik kan het begrijpen. Iedere jonge vrouw droomt van mooie klederen en om in de belangstelling te staan. Hier stinken we allemaal naar het afval dat van de stad komt Eten ze daar bananen dan stinken wij naar rotte bananen. Eten ze daar kip, dan knabbelen wij wat later op beschimmelde kippenbeentjes. Het is nu eenmaal ons lot en daarmee moet je leren leven.

Lied: AANVAARDEN WAT ONS IS GEGEVEN (Bokser)

Wij moeten leren leven met wat ons is gegeven.
Armoede is geen schande.
Wij moeten leren leven met wat ons is gegeven.
Zogezegd dom zijn een eer.
Wij moeten leren leven met wat ons is gegeven.
Lui zijn een gebrek aan werk
Wij moeten leren leven met wat ons is gegeven.

Anita Jij mag dat zeggen, wij dromen van een beter leven.

Bokser Ja? Is er dan een beter leven?

Anita Ja! El Condor moet weg. Hij verpest ons leven. En die bende die hem volgt om de kruimels die van zijn tafel vallen ook. Iedereen heeft recht op geluk.

Bokser Jij komt nog eens in de gevangenis.

Anita Ik blijf vechten voor een beter leven.

Ann Ik wil studeren. Ik wil vooruitkomen! Onze dromen moeten uitkomen!

Bokser El Condor is nu eenmaal de baas. Rechtmatig verkozen. Volgens de democratische regels.

Ann El Condor? Wat is de waarde van een mensenleven voor hem?

Bokser Veel.

Ann Ja?

Bokser Al dat gespuis dat niet wil werken...

Anita Ho, mijn beste vriend! Gespuis...

Bokser WIJ hebben geen werk en blijkbaar kunnen we zonder werk ook leven. Maar, in de stad: al dat crapuul dat niet wilt werken, steelt en brand sticht. Zij die niet willen tussen de lijnen lopen: er moet orde zijn in de maatschappij. En jij, als jij niet oppast... Ik hoop dat je dat nooit zult meemaken. Hou je stil en je kunt misschien oud worden. Zo zonder tanden op een stukje brood zabbere terwyl je naar de ondergaande zon kijkt, is niet voor iedereen voorbehouden!

Anita Wat we hebben is een eerste stap. Streven naar een menswaardig bestaan een volgende stap.

Bokser Wie in de goot geboren wordt, blijft in de goot. Wij leven nu eenmaal van wat de stad aan ons wil schenken. Wees tevreden dat je gezond bent.

Marja Hoe kunnen wij nu gezond zijn? Tussen ieder stukje vlees van ons lichaam zitten duizenden microben en ziektekiemen.

Bokser Zolang wij blijven ademen is alles prima.

Vier papa's komen van het stort, met hun buit. Ieder heeft wat te dragen. Een tv op batterijen, een wc, een trompet, een deur, brood. Nadat ze alles getoond hebben, leggen ze alles neer voor de middelste hut.

Alfreda (de papa van toont de draagbare tv) Hier zie! Een echte tv. Beelden van het echte leven!

Marja Met beelden uit de brousse. Olifanten, slangen, ...

Ann Mooie meisjes met mooie kleren.

Bokser En rijpe vrouwen met veel seks.

Lolo Maar hij zal niet werken, zeker?

Bokser Wanneer dit ding echt "marsjeert" dan ben jij al jaren een beroemde zangeres, geweest.

Alfredo Hela, dit ding moet niet "marsjeren". Dit is luxe! Gewoon het genot van een tv te bezitten. De sfeer die dat ding uitstraalt. Gezellig, denk ik.

Alberto (papa van Lolo. Zet zijn wc neer) Hier zie! Hiermee kun je echt plezier hebben. Je hebt er zelfs geen electro voor nodig. De mooiste momenten van de dag...

Bokser Maar je moet er wel je broek voor afsteken.

Anita (tot Bokser) Jouw broek heeft luchtgaten genoeg.

Bokser Jullie zijn jaloers.

Lolo Papa, wat moeten wij met zo een ding doen?

Alberto Dat is voor tegen dat ik mijn villa ga verhuren. Villa, landelijk gelegen, met drie slaapkamers en volledig sanitair.

Lolo Waar moet dat ding staan? We hebben nog niet genoeg plaats om te slapen.

Alberto (lacht) Ik plaats het boven op een berg van wel honderd kruiwagens gerecycleerd afval, hier in het midden van deze plaats. Wie boven geraakt wacht een unieke beloning. Luxe van de stad hier in San Antonio.

Anita Wij kakken op heel de wereld!

Alberto zet wc naast de tv.

José (de papa van Marja, toont fier een grote verrotte houten deur) Alleen gevonden!

Marja Wat doe je nu met zoiets?

José Om die wc op te zetten?

Marja Weet je echt niets beter?

José We maken ons huisje wat groter. Dat was toch mijn bedoeling.

Anita Voor de brouwerij van Fleur de San Antonio!

José (vermanend tot Marja) Heb je weer wat vergif laten drinken?

Marja Fleur de San Antonio wordt beroemder dan die fameuze Coca Cola! Heel de wereld zal van mijn limonade drinken!

Domingo (toont zijn buit, een trompet) En met dit ding blazen wij heel de wereld wakker.

Marja Op al de flesjes plaatsen wij een foto van jouw trompet, papa!

Bokser Sukkelaars leven van verloren dromen. Geef hier dat ding. Ik zal eens wat muziek maken. Ooit gehoord van die Amerikaan? Louis of zoiets heette hij. (neemt de trompet en doet meerdere pogingen, maar het lukt niet.) Dat ding moet nog gestemd worden.

Domingo (neemt de trompet terug van Bokser, wrijft met een doek over de trompet, geeft er een zoen op) Zo! Luister naar Louis Armstrong. (eerst komt er niets uit dan toch enkele klanken. Men klapt in de handen op het ritme van die onregelmatige klanken, men lacht)

Alfredo (haalt uit zak 2 broden en geeft iedereen een stuk. Iedereen eet) Wat zijn we rijk!

Lied: Wat zijn we rijk
(het refrein wordt door iedereen gezongen, verder zingt iedere papa telkens een zinnetje)

Wat zijn we rijk, wat zijn we rijk!
Rijk, rijk, rijk, rijk!
Wat zijn we rijk, rijk!

Ik heb een tv mee! (Alfredo wijst naar tv)
Ik heb een wc mee! (Alberto wijst naar wc)
Ik heb een deur mee (José wijst naar de grote deur)
Ik heb een trompet mee (Domingo probeert trompet nog even)

Ik heb een brood mee (Alfredo wijst naar het brood dat men eet)
Ik heb ratten mee! (Alberto toont enkele dode ratten en legt ze op de tv)
Ik heb een kleding mee! (José toont een soort kleding en geeft het aan Ann.)
Ik heb een krant mee! (Domingo toont kranten)

Men zingt en danst rond de wc, tv, ...

Terwijl men de laatste keer het refrein zingt, licht langzaam fade out. Men neemt de voorwerpen naar eigen huisje.

Einde scène één

Scène twee

De zelfde dag. Na de middag

Sergeant Tony, een van de naaste medewerkers van de president op met achter zich 2 soldaten. Ze dragen ieder een tas met daarin kleding, zeep enz.

In het midden van de straat blijft hij staan en doet teken aan de soldaten om ook te blijven staan.

Tony (kijkt rond) Vreemd. Geen kat te zien.

Soldaat 1 Eten ze die katten hier niet op? Ik heb horen vertellen dat...

Tony (kijkt rond) Rond het middaguur zullen ze hier een pauze nemen. Wie niet veel werkt, moet veel slapen. Luiertiken zijn vlug moe.

Tony doet teken aan de soldaten om alles neer te zetten.

Tony (roept luid) Hallo! Héla, héla! Bezoek!

De kinderen komen een voor een buiten, blijven aan hun hut staan, kijken naar elkaar, naar de soldaten en naar Tony.

Tony (met sterke stem) Dag kinderen allemaal! Wij hebben goed nieuws voor jullie! Wij hebben geschenken bij, van onze president.

Tony doet teken aan de soldaten die alles uit de zakken halen. Allerlei kleding en zeep.

Tony Kleding voor iedereen. En zeep. Er komt belangrijk bezoek. Héél belangrijk bezoek. Onze president wil dat jullie er netjes bijlopen. Ook al is het hier een eenvoudige buurt, netjes zijn moet kunnen. Kies maar uit. Een fris kleedje en voor iedereen een blokje zeep. Frisse gezichtjes en blozende kaakjes!

Anita Mijn papa vindt dat er niets mooier is dan een schoon zwart gezicht. Van wassen verslijt je gezicht.

Tony Jouw papa... Ja, dat verwondert me niets. Hier. Aannemen! En vlug wat!

Anita En als ik niet wil?

Tony Dan nemen wij je mee. Ik weet een héérlijk plaatsje, heerlijk en fris.

De kinderen kiezen wat kleding en gaan terug naar hun hutje.

Tony Vergeet de zachte zeep niet, dames! Straks komt de buitenlandse delegatie!

Ieder neemt een blokje zeep en blijft aan de hutjes staan. Twee soldaten plaatsen een groot Spandoek aan de huisjes. Op het spandoek staat de tekst "Lang leve onze president!"

Tony Maak jullie maar héél mooi. Als de president tevreden is, mogen jullie meer geschenken verwachten. Parfum en lekker eten. Onze president houdt ontzettend

- veel van jullie. Jullie zijn de toekomst van ons land! (kijkt rond) Tot straks en vooral: stel me niet teleur! (groet met handbeweging, af gevolgd door de soldaten.)
- Bokser Heb ik jullie niet gezegd dat onze president geweldig goed voor ons is? Je moet die man proberen te begrijpen. Hij kan alle dagen geen kleedjes brengen: hij moet op zoveel plaatsen zijn! En nu met die buitenlandse delegatie...
- Anita Zwijg, pannenkoek! Onze goede president! Het is misschien kleding van vermoorde kinderen!
- Bokser Die zeep is heel belangrijk. Jullie zullen stralen.
- Marja Maar op jouw gezicht past geen zeep. Jij moet van die zwarte, hoe noemt men dat ook weer?
- Anita Asfalt. Van dat zwart goedje waarmee men wegen aanlegt.
- Marja Juist. Asfalt. Voor een weg met twee rijstroken is er wel plaats op jouw kop.
- Ann Kom, dames, laten we onze tijd niet verkwisten met die ...
- Anita Pannenkoek!
- Lolo Wacht eens even. (houdt zich een mooi kleedje voor, kijkt naar de anderen) Wat zijn wij nu voor mensen? Wij zijn boos op die zich laten paaïen door dat corrupt volkske dat de president achterna loopt. En wie zijn wij?
- Anita Heb ik gezegd dat ik mij ging verkleden? Heb ik gezegd dat ik mijn gezicht ging wassen? Een snoepje voor een zieltje?
- Ann Als toekomstige prinses, zou ik toch graag mooi gekleed gaan. Mijn lichaam heeft expressie nodig. Een mooi lichaam moet een zekere elegantie uitstralen. Met mooie kleding kan ik mij oefenen, de expressie bevorderen.
- Bokser Prinses Vuilbak. Kom, seuteke, jij een prinses. Je mag er gerust van dromen, zoals ik van een volle maag droom. Maar prinses... (lacht)
- Ann Als je tevreden bent met een stinkende hut aan de rand van het stort, dan kom je nooit in een paleis.
- Bokser In het slechtste geval wil ik wel eens in een paleis komen, als er maar te vreten is. Waar ik ben, is niet belangrijk. Maar een goed burgerlijk buikje zonder van die vervelende putjes onder mijn ribbenkas... Goed eten en goed drinken en slapen doe je dan zo vast als een blok graniet.
- Ann Misschien hoor je dan in je droom een groot varken snorken. Heerlijk.
- Anita (bekijkt de spullen, ruikt aan de zeep) Jullie moeten maar zelf beslissen. Ik doe niet mee.

Bokser Dat is herrie zoeken. De president...

Anita Jullie zijn kleine kinderen! Kleding is niet belangrijk. Drinkbaar water, scholen, geneesmiddelen dat is belangrijk. Mijn moeder is gestorven bij de geboorte van mijn broertje. Was er een dokter in de buurt geweest dan had mijn moeder nu nog geleefd. Een blokje zeep. Wij hebben recht op een volwaardig menselijk leven.

Bokser Jij bent meer gewoon dan wij. Waar woonde jij weer vroeger?

Anita Aan de andere kant van de stad, maar dat gaat jou geen barst aan!

Bokser Jouw papa had wel iets te maken met politiek, geloof ik...

Anita neemt een soort trainingsbroek en gaat daarmee dreigend voor Bokser staan.

Anita Gewoon twee keer rond je nek en aantrekken. Jij bent erger dan die bende van El Condor.

Bokser (doet een stapje achteruit) Meen je dat? (tast aan hals) Je zou toch geen moord begaan?...

Anita Jou dooddoen is geen moord.

Bokser En zeggen dat ik ooit nog gedacht heb dat jij voor mij een ideale partner zou geweest zijn. De moeder van mijn talrijke kinderen...

Anita (tot bij Bokser) Hou het rustig, Bokser! (af in haar huisje)

Bokser Ik was bijna dood.

Ann Misschien is het verschil voor jou niet zo groot. Jij doet niets anders dan reclame maken voor de president, misschien ben je zelfs een spion. Jij hoort toch niet bij ons?

Bokser Ik ben hier de enige met gezond verstand. (men lacht)

Ann Wat doen we er nu mee? Straks komt die Tony terug.

Lolo De president!

Marja Een rijke zakenman.

Bokser Iemand zal de president moeten begroeten en welkom heten. Ik wil mij wel opofferen...

Ann Jij houdt je bek. Lolo kan dat best. Zij of ik.

Lolo Anita. Zij is de enige die een beetje geletterd is. Zij...

Bokser Ik ben de vriend van de president.

Anita (komt uit haar hutje) Als jij je mond durft opentrekken, dan ben je er geweest.

Bokser Wat hebben jullie toch tegen mij?

Allen Niets!

Anita bekijkt pakje kleding met bovenaan een blokje zeep. Neemt zeep in haar handen, kijkt Rond.

Anita Neen. Neen. (gooit zeep op de kleding) Waarom zou ik mij wassen? Ik ben mooi als ik zwart zie! Dan klitten mijn haren zo gezellig bij elkaar en heb ik een panoramisch zicht. Geen haren voor mijn ogen en mijn neus staat ook niet in de weg!

Lied: Waarom zou ik mij wassen?

Ref:

Waarom zou ik mij wassen?

Wie zegt er dat ik zwart zie?

Waarom zou ik mij wassen?

Wie zegt er dat ik zwart zie?

Zich wassen is onze zorg niet.

Zuivere kleding is onze zorg niet.

Drinkbaar water is onze zorg wel.

Voedzaam eten is onze zorg wel.

Zich wassen is onze zorg niet.

Zuiver beddengoed is onze zorg niet.

Een dak met gaten is onze zorg wel.

Ratten en muizen zijn onze zorg wel.

Zich wassen is onze zorg niet.

Een krant is zeker onze zorg niet.

Geen dokter in de buurt is onze zorg wel.

Geen school in de buurt is onze zorg wel.

Bokser Het is hier een randgeval van de stad. In de stad kan iedereen zich wassen, sommigen vergeten dat echter opzettelijk. Ik vind het fijn dat we ons eens netjes kunnen maken. Een extra zondag, zo kun je het noemen.

Lolo Wat is een zondag?

Ann Een dag waarop men in de stad naar de kerk gaat en lekkere broodjes eet.

Bokser En snoepjes!

Ann Dat is voor de kleine kinderen!

Bokser Broodjes ook. Normaal eet men boterkoeken. Ja, ...

Alfredo, Alberto, Domingo en José komen in die volgorde op van achteraan. Ze dragen ieder een zak met brood over de schouder. Ze komen niet tegelijk op. Een kleine afstand tussen hen is wenselijk. Zij zingen een vrolijk liedje. BROOD. De kinderen kijken vol belangstelling naar de komst van de papa's.

Liedje BROOD

Ref:

Brood, brood, brood.
Wij hebben brood
voor heel de wereld.

Voor alle mensen die dat wensen
kunnen honger vergeten
en lekker brood eten.

De boer ploegt, zaait, maait, bewaart het graan.
De bakker kneedt bloem tot deeg.
Lekker brood, lekker brood.

Wat anderen niet willen eten,
wat de hond of kat niet lust,
komt in San Antonio.

Brood geeft nieuw leven, nu en later.
Brood geeft weer hoop op morgen.
Brood laat ons geloven.

Anita (kijkt naar al die zakken brood) Papa, wat gaan wij met al die zakken brood doen?

Alfredo Opeten, kindje. Gewoon opeten.

Anita Allemaal?

Alfredo Neen. We gaan ook brood laten drogen en dan terug tot meel pletten. Zo kunnen we later nog iets lekkers klaarmaken.

Anita En de honden, papa?

Alfredo De honden mogen mee aan de feesttafel zitten. Iedereen gelijk voor de wet.

Anita Brood voor iedereen!

Alfredo (ziet hoopjes kleding) Wat betekent die rommel hier?

Ann El Presidente komt vandaag op bezoek.

Alfredo En dan?

Ann Sergeant Tony heeft kleding en zeep gebracht. Voor straks.

Alfredo Dat is verdacht.

Bokser El Presidente houdt van deze streek.

Alfredo El Presidente...Die schurk. Gooi al die spullen weg! (ook de andere papa's doen teken dat de kleding niet hoeft.)

Ann Ik wil prinses worden.

Alfredo Dat weten wij allemaal, al jaren.

Ann (toont kleedje) Dit is mooi! Als toekomstige prinses...

Alfredo Jij wordt zeker prinses. Maar die spullen...

Ann Mag ik nu nooit eens mooi zijn?

Domingo (tot Ann) Zeker, dochtertje! Jij mag mooi zijn!

Ann Dan ga ik straks eerst mijn gezicht wassen. Met water en zeep!

Ieder kind gaat bij zijn papa staan. Bokser staat helemaal alleen.

Lolo Waar is jouw papa, Bokser?

Bokser Buitenland. Altijd ver weg. Jullie hebben veel brood...

Anita neemt uit iedere zak brood wat brood of gebak en geeft dat allemaal aan Bokser.

Anita Kom straks maar bij ons eten.

Men neemt de zakken brood terug vast, de kinderen nemen de hoop kleding op. Men zingt Samen een strofe van het lied BROOD. Men gaat binnen, langzaam fade out.

Einde tweede bedrijf

Scène drie

Enkele uren later. Een soldaat met megafoon helemaal achteraan op.

Soldaat Geachte dames en heren, beste bewoners van San Antonio! Het heeft El Presidente behaagd binnen enkele ogenblikken een bezoek te brengen aan dit deel van de stad. Graag uw aandacht voor deze nette buurt. Wees fier als bewoner van San Antonio! El Presidente zal jullie zeker met geschenken belonen. Men zegge het voort, men zegge het voort. (soldaat af)

Een voor een komen de kinderen buiten. Eerst Ann. Netjes gekleed, goed gewassen, met veel geste en gebaren. Zij maakt een korte wandeling, haalt een klein spiegeltje te voorschijn en kijkt daarin. Ondertussen komt Bokser op. Met das enz. Het is duidelijk dat hij het zo mooi mogelijk wilde doen schijnen, maar er zit helemaal geen stijl in en het komt potsierlijk over. Tot slot gaat ze voor haar huisje staan. Ondertussen zijn ook al enkele anderen buitengekomen. Lolo en Maja zijn netjes gekleed. Anita heeft zich nog zwarter gemaakt en oogt helemaal niet mooi.

Bokser Wat zal El Presidente nu zeggen? Anita, ben je niet verlegen?

Anita Fier. Ik ben fier omdat ik ben wie ik ben. Jullie zijn gekleurde slakken. Grondkruipers.

Marja Ho, vriendinnetje. Als toekomstige zakenvrouw kan in niet anders.

Anita Onderkruipers! Morgen verjaar ik. Gaan jullie dan weer carnaval vieren of doen jullie dat alleen voor El Presidente?

Bokser Ik heb zo mijn verplichtingen. Mijn papa werkt voor de regering.

Anita Als spion.

Bokser Neen, betweter. Als tuinman in ambassades.

Anita En jij? (tot Lolo)

Lolo Ik vind het zalig, Anita. Zalig zo van die lichte stof te dragen. De wind waait er dwars doorheen. Zalig. (draait rond)

Anita Onderkruipers. Dit had ik van jullie niet verwacht. Ik dacht dat wij...

Lolo Dat zijn we nog! Wij zijn je beste vriendinnen. Je moet ons ook eens proberen te begrijpen.

Anita Onderkruipers en daarmee uit.

Bokser Het schijnt dat je vader door de politie gezocht wordt. Ik heb dat ergens vertrouwelijk vernomen.

Anita Mijn papa is de beste papa van heel de wereld! Maar allen die met El Presidente meeheulen, zijn lafaards. Vroeg of laat komt alles wel goed. Maar o wee de verraders.

Marja Grijs is de kleur, Anita. Geen zwart of wit. Grijs. Omdat wij ons nu eens graag mooi maken en jij in een ver verleden met de president een probleempje gehad hebt...

Anita Ik heb met niemand problemen gehad... Maar goed: ik gun jullie je pleziertje. Ik verloochen mijn volk niet. (af)

Marja Wat heeft die?

Bokser Je weet toch, van haar papa...

Lolo Iedereen heeft wel eens iets met orde en tucht te maken gehad.

In de verte fanfaremuziek dat even later wegebt. Sergeant Tony op, loerend, bewakend. Achter hem de president in groot ornaat met links en rechts een "gast". Daarachter de dochter van de president en twee soldaten. De president is in druk gesprek met de gasten. De dochter kijkt, blijkbaar met tegenzin naar de omgeving. De soldaten lopen er maar slungelachtig bij.

President (tot bezoekers) Vroeger was het hier een vuilnisbelt. Maar, milieubewust zoals wij zijn, de afvalberg is al héél wat kleiner geworden. In de nabije toekomst, wordt alles hier opgeruimd en komen er prachtige flats in de plaats. Ja, mijn geachte bezoekers, ons land gaat er prat op, vooruitgang, niet?

Bez. 1. En is er hier onderwijs, voor deze kinderen?

President (een beetje verrast door de vraag) Onderwijs? Ja zeker! Maar niet op de klassieke manier. Er worden extra inspanningen geleverd. De bewoners waarderen dit. Ooit wordt dit een welvarend stadsdeel. Een voorstad.

Anita komt uit haar huisje en blijft voor de deuropening staan.

Bez. 2. El Presidente, sta me toe...

President Ja?

Bez.2 Een gezellig hotelletje zou ik echt waarderen...

President Dorst? Ja, ik kan ook best een verfrissing gebruiken. Een hotelletje? Neen, dat is hier niet voorzien. Komt zeker. Als jullie nog eens terugkomen. Zeker!

Bez.1 Héél dringend is het wel niet, maar wat er is is er. Is het er niet dan is er niets. Als je begrijpt wat ik bedoel.

President lacht, zit eigenlijk ook een beetje verveeld met de situatie. Kijkt rond.

Marja (naar president toe, maakt buiging) Mister Presidente, ik heb nog heerlijke zelfgemaakte limonade staan. Echt heerlijk.

Bez.1. Limonade?

Bez.2. Limonade? Héérlijk.

President Limonade, en waarom niet?

Marja (vlug naar haar huisje, in het voorbij gaan knipoogt ze tot Anita, af)

Bez.1 Nu een heerlijke limonade dan is er straks plaats voor een stevige borrel.

Bez.2. En kunnen de kinderen ook zingen, El Presidente?

President Zingen en dansen, zeker! (tot de kinderen) Kunnen jullie eens een prachtig liedje zingen voor mijn geachte bezoekers?

De 4 kinderen dansen en zingen.

Lied:

Waar je ook woont

Waar je ook woont:

Je kunt gelukkig zijn!

Gelukkig zijn! Gelukkig zijn!

Wij hebben geen elektro

Wij hebben geen wasmachine

Wij hebben geen televisie

Wij hebben geen telefoontjes

Wij hebben geen grote woning

Wij hebben geen grote ramen

Wij hebben geen deuren van hout

Wij hebben geen brievenbus staan.

Men applaudisseert. De kinderen gaan terug voor hun huisje staan. Marja op met grote plasticen kruik en plasticen bekers. Schenkt in voor de president en zijn twee bezoekers en zijn dochter. Ook de soldaten krijgen een drankje.

President Gezondheid!

(allen drinken)

President En jullie drinken niet mee?

Marja Het is zeer kostbaar, El Presidente. Ik noem die limonade Fleur de San Antonio. Daarbij denk ik dat het niet gezond is voor kleine kinderen.

De president doet teken aan sergeant Tony. Die geeft een zakje met snoep aan de president die dat aan de kinderen uitdeelt.

President Kijk! (hij geeft aan iedereen een papiertje) Dit is het stratenplan van onze hoofdstad. Als je eens deze berg wilt verlaten: in de stad zal je nooit verloren lopen. (kijkt op uurwerk) Wel, wel! We moeten nu verder! Tot ziens en nogmaals. bedankt!

Marja (die de plasticen bekers afhaalt) Later maak ik nog meer soorten limonades. Ik wil ook een fabriekje bouwen.

President Dat is goed. Ik wens je alle succes toe. Hoe heet jij nu ook weer?

Marja Marja, El Presidente!

President Veel succes!

De 3 heren keren terug. Ze stappen langzaam. Op gegeven moment komt Anita oog in oog met de dochter van de president.

Anita Jij bent zeker de dochter van de president.

Rosana Rosana.

Anita Schaam jij je niet? Jouw vader...

Rosana Ik ben fier op mijn vader.

Anita Weet je dan echt niet wat de mensen zeggen?

Rosana Ik kom niet zoveel buiten het paleis. Wat men ook zegt. Het is mijn papa!

Rosana volgt het gezelschap. Anita kijkt haar na.

Plots versnellen de twee bezoekers hun pas, gevolgd door de president. Op dat moment begint iedereen plots te rennen, ook de soldaten en Rosana.

Marja (en ook de anderen kijken naar de vluchtende bezoekers. Marja schudt het hoofd.)
Fleur de San Antonio!

Fade out

Scène vier

Enkele dagen later.

Bokser zit languitgerekt in de bank en geniet van het nietsdoen en de zon.

Ann oefent wat danspasjes, maakt een revérence en oefent ook dat in. Zij gebruikt het ganse podium. Zij besteedt geen aandacht aan de anderen.

Lolo staat helemaal vooraan het podium, doet ademhalingsoefeningen en maakt vreemdsoortige stemgeluiden. Als toekomstige zangeres moet zij regelmatig oefenen. Soms zingt zij enkele regels van een liedje, theateraal.

Marja is bezig met haar limonade te brouwen. In een grote plasticen kruik doet zij soms een beetje vloeistof van een grote fles en telkens proeft zij of de smaak goed is.

Anita sleurt een groot pak oude kranten op en plaatst die midden op het podium. Dan neemt ze nog een pak oude kranten en opent het.

Anita (kijkt naar de vier anderen) Luieriken! Ik heb een goed voorstel!

Bokser Luieriken? Ik ben aan het nadenken.

Lolo Luieriken? Ik ben mijn stembanden aan het opwarmen. Normaal moet dat met warme vochtige doeken.

Bokser Je moet om te beginnen echte stembanden hebben. Jij hebt een soort varkensstaart in je mond. Daar kan alleen maar geknor uit komen.

Ann (naar Anita toe) Wat zei je?

Anita Luieriken. Ik moest toch iets zeggen om jullie wakker te maken!

Ann Als toekomstige prinses laat ik me niet beledigen.

Bokser Prinses, prinses. Je moet maar durven.

Ann Wat je niet wenst, kun je niet worden! Ik word prinses.

Bokser Prinses van San Antonio. Of populair gezegd: prinses vuilbak!

Ann Zwijg, verroeste aap.

Anita Kinderen! Ik doe een voorstel: kranten lezen. Een gezellig spelletje.

Ann Wie kan er hier iets uit een krant lezen? Jij bent de enige.

Anita Iedereen kan leren lezen. Een prinses die niet kan lezen is geen echte prinses.

Marja Ik heb geen tijd. Mijn brouwsel moet nog de juiste smaak krijgen.

Bokser Laat de president nog eens proeven. Er staat je nog wat te wachten, peis ik.

Marja Hij heeft gewoon pech gehad. Ook een president kan eens pech hebben.

Bokser Hij heeft alle audiënties moeten afzeggen en de erg gewaardeerde banketten op zijn paleis zijn niet kunnen doorgaan. Wacht maar! Sergeant Tony zal je nog wel de rekening presenteren.

Marja Alle uitvindingen moeten kinderziektes overwinnen.

Bokser Dat waren geen kinderziektes. Moordpogingen waren dat.

Anita Genoeg gekibbel. Komaan! (geeft iedereen een grote krant en neemt zelf een krant) Eerste spelletje.

Ann (wijst naar Bokser) Die slungel kan helemaal niet lezen.

Marja (tot Ann) En jij, kun jij lezen?

Ann Toch enkele woordjes...

Anita Rustig! Ik ben de enige die kan lezen en ik ga het jullie allemaal leren, ook Bokser. In orde?

Bokser Met zo een verstandige vrouw ga ik later trouwen. Ze moet wel niet zo mooi zijn, als ze maar lekkere soep kan koken!

Anita Wie het eerst een foto vindt met de president erop, heeft dit eerste spelletje gewonnen.

Iedereen bladert in zijn krant.

Bokser Verdomme! Waar staat kameraad president. Verdomme, verdomme!

Anita Niet vloeken!

Lolo Mijne papa vloekt altijd... in het Engels. Dat is veel sjieker.

Bokser En waar heeft je papa Engels geleerd?

Lolo Nergens! Moet dat?

Bokser De uitspraak zal wel niet goed zijn.

Lolo Daar vaagt hij zijn botten aan. Hij kan dan toch vlug praten en moet niet achter zijn woorden zoeken. En ik denk dat hij het verstaat ook, want hij zegt altijd hetzelfde.

Anita Hoe zit dat nu met die foto?

Men toont een foto.

Bokser Verdomme, in mijn krant staat geen foto van ...

Marja   Staat er dan geen presidente in? Neen? En een groot dier met een dikke (wijst) poep?

Lolo   Een soort koe of iets dat erop lijkt!

Anita   Komaan. Volgend spelletje...

Op dat moment komen de vier papa's op. Met ieder enkele planken.

Anita   Papa, wat moet dit betekenen?

Alfredo   Wij gaan bouwen!

Anita   Wat?

José   Een openbaar toilet.

Alfredo doet teken dat ze al die planken maar op een hoop moeten leggen, naast de bank.

Anita   En hoelang zal die rommel hier nog liggen?

Alfredo   O, totdat we er aan beginnen. Ik moet nog een radio vinden. Een openbaar toilet met muziek is héérlijk. Ik ga nog wat rusten! (kijkt rond, af. Ook de andere papa's naar hun huisje.)

Bokser   Mag ik nu een liedje zingen?

Lolo   Neen. Ik ben de zangeres.

Anita   Hij mag wel een muziekje maken.

Ann   Vooruit, Bokser!

Bokser haalt een kleine panfluit uit zijn zakken en speelt het begin van een melodie.

Ann   Opnieuw. Wat is dit?

Bokser   Doe het dan zelf.

Ann   Prinsessen moeten geen muziek kunnen maken!

Bokser   Sinds vrouwen kunnen praten is alles om zeep.

Lolo   Spelen, Bokser!

Bokser speelt net lied HIER WONEN WIJ (zie tekst vooraan). Met de kranten zwaaien zij op de maat van de muziek. Men zingt en Lolo out zich als voorzanger. Het gaat er plezant aan toe.

Langzaam maar zeker hoort men een gesuis dat steeds sterker wordt. Plots een knal en dan nog een knal, dan een hevige ontploffing een geel-rode gloed.

Er heeft zich een ontploffing voorgedaan in de rafinaderij aan de andere kant van de berg.
Geluid van sirenes, hulpgeroep, zwaailichten...
De kinderen houden op met zingen, blijven als verstijfd staan.
Even later sirenes van politiewagens en dan komen sergeant Tony en twee soldaten op met wapens.

Tony Weg, jullie! Weg! Waar zitten die terroristen? Weg of wij schieten!

De kinderen vluchten weg. Met hun geweer in aanslag doorzoeken de soldaten de huisjes.
De vier papa's worden gedwongen om in het midden van de straat te gaan staan.
Tony kijkt toe. Geniet. Hij loopt rond de vier mannen. Wijst met de loop van zijn geweer naar Alberto, José, Domingo. Hij doet teken dat ze weg mogen. Alfredo moet blijven staan.

Tony (tot de soldaten, wijst naar Alfredo) Bindt hem vast. Hij is een terrorist.

Alfredo Sergeant, dit moet een misverstand zijn.

Terwijl de soldaten Alfredo met een plasticen band vastbinden, komen de kinderen een voor een terug. Anita loopt naar haar vader toe.

Anita Sergeant Tony, mijn papa heeft niets misdaan. Hij is altijd in ons huisje geweest.
Dit moet een vergissing zijn!

Tony duwt Anita weg.

Marja Senior Tony: ik kan getuigen dat Alfredo hier is geweest, altijd.

Tony Kinderen zijn niet geloofwaardig. Jullie zijn allemaal leugenaars.

Men blinddoekt Alfredo.

Anita Papa! (tot Tony) Mijn papa is onschuldig.

Alfredo Sergeant, ik heb niets gedaan.

Tony Jij bent een terrorist. Terroristen moeten wij eerst enkele vragen stellen en dan...(doet teken van onthoofden) El presidente zal tevreden zijn.

Anita (klampt zich aan Alfredo vast) Papa, blijf bij mij! Papa!

Tony duwt haar ruw weg. De andere kinderen kijken angstig toe.

Marja Senior Tony! Hij is onschuldig. Wil je even van mijn limonade proeven.

Tony Weg jij! Jij bent ook een terrorist. Jij hebt de president bijna vergeven!

Marja Het spijt mij dat mijn limonade toen nog niet zo lekker was als nu...

Tony Weg! (hij duwt ook Marja weg. Tot de soldaten) Weg! Vooruit!

De soldaten trekken Alfredo mee, de kinderen kijken toe, Anita weent, steekt de handen naar de weggevoerde Alfredo. Even is het stil terwijl in de verte de geluiden afnemen.

Marja (naar Anita toe, troost haar. Ook Ann en Lolo nemen Anita bij de handen en helpen haar terug recht.) Dit is niet eerlijk.

Ann Het komt wel goed, Anita!

Lolo Brutale beesten!

Bokser El presidente zal wel weten wat hij doen, zeker? (naar Anita) Ik heb het altijd al gedacht. Jouw papa heeft een verleden. Hij heeft vroeger al eens een brug opgeblazen.

Anita Leugenaar. Spion!

Bokser Hij was toch ooit presidentskandidaat? Toen jullie nog in de stad woonden en jij gekleurde onderbroekjes droeg. Hij heeft nog veel meer op zijn kerfstok. Hij is een terrorist.

Anita (kwaad naar Bokser toe, wil hem vastgrijpen, maar hij gaat achter het bankje staan.) Hiervoor zul je boeten, stuk crapuul!

Ook de anderen: Lolo, Marja en Ann willen Bokser vastpakken, maar hij verzet zich, weet zich los te rukken en loopt weg.

Anita zet zich op de bank, weent.

Anita Mijn lieve papa... (de anderen troosten haar, plots maakt ze zich vrij. Zij zingt het liedje OOG OM OOG, TAND OM TAND)

Lied **Oog om oog, tand om tand**

Ref:

Oog om oog, tand om tand: zo is het leven!

Oog om oog, tand om tand: laat ze maar beven!

Papa was eens bijna president, maar was veel te eerlijk.
Corrupte militairen hebben iedereen belogen, bedrogen.

Papa wilde de wereld beter maken, maar dat kon niet.
Centen zijn belangrijker dan mensen en hun wensen.

Papa droomde van gelijkheid onder de mensen.
Van liefde geven en vreugde om te kunnen delen.

Papa was de droom van velen die hoopten.
Maar nu zie ik hem misschien nooit meer terug.

Anita kijkt strijdlustig naar de zaal. Fade out.
Einde vierde scène

Scène vijf

De ondervraging van Alfredo

Met zetstukken wordt het basisdecor bedekt. Het decor van deze scène kan bestaan uit enkele eenvoudige elementen: een zetel waarin de president zit, met daarnaast een gong. De stoel waarin Alfredo zit. Links en rechts van de stoel waarop de geboeide Alfredo zit, staat een soldaat. Tony kijkt op afstand toe, wachtend op een bevel van de president.

De president kijkt geamuseerd naar Alfredo, wandelt rond in de plaats, zet zich. Hij doet teken aan Tony dat men de gevangene mag losmaken.

Tony buigt voor de president en maakt met gebaren aan de soldaten duidelijk dat ze Alfredo mogen losmaken. De soldaten maken Alfredo los.

De president doet teken aan Tony dat hij twee tassen koffie wenst. Tony buigt, af en even later terug op met de twee tassen koffie.

De president doet teken dat iedereen weg mag. Soldaten en Tony af.

De president biedt Alfredo een tas koffie aan. Na wat aarzelen aanvaardt hij de tas koffie. De president zet zich, kijkt vriendelijk naar Alfredo.

President En? Hoe maakt je het? Lekker koffie? (wandelt rond) Ik weet het: sergeant Tony is soms wat ruw. We zijn ook eens jong geweest, niet?

Alfredo drinkt van de koffie, zet de tas neer, naast de stoel.

President Deze situatie heb ik steeds willen voorkomen. Wij moeten zo niet tegenover elkaar staan. Wij waren geboren om samen te werken. Ja, maar... Ik kan het ook niet verhelpen, jij koos voor de zogenaamde democratie, die ik eigenlijk ook bewonder, maar, wat is democratie? Wat is democratie?

Alfredo Jij hebt de verkiezingen vervalst. Jij...

President Kalm, Alfredo. Kalm. (kijkt rond) Ja, de verkiezingen zijn vervalst. Alle verkiezingen worden vervalst. Verschillende methoden, maar allen met hetzelfde doel: de beste moet winnen. De eenvoudigste vervalsing van de verkiezingen begint bij de propaganda. Het wegnemen van de reclameborden van de tegenstander, is zo een van de meest onschuldige toepassingen.

Alfredo Mensen laten verdwijnen, is dat soms ook verkiezingsstrategie?

President Mijn lieve Alfredo, wat is het leven van een mens waard? Hoe meer er doodgaan, hoe minder vlees, vis of rijst er nodig is om de massa te voeden. Je moet alles leren relativeren. Jij wilde dat alle mensen gelijk zijn, maar dat is niet zo. Zodra iedereen 's morgens zijn tanden poetst en met mes en vork eet, naar de school kan gaan...

Alfredo Een mensenleven is meer waard dan het overleven van een dynastie van potentaten.

President Mooi gezegd, Alfredo. En de wijngaarden van jouw familie... De plaatselijke bevolking is er wel bij gevaren. Alles is verdeeld. Trouwens: je maakte heerlijke wijn! (lacht) Ik drink de wijn, geniet er van, en de bevolking geniet van een stukje rijkdom die niet bestaat. Iedereen in mijn land die wil, kan een stukje eigendom verwerven. Iedereen moet toch weten waarvoor men werkt! (zet zich)

Alfredo Generaties was het een familiebezit.

President Zeker. Dat is nu eenmaal democratie. Enkele rijken verrijkten zich en de armen werden armer. Daarom hebben wij alles zo een beetje verdeeld, volgens mijn democratische regels. Trouwens: de druivenstokken waren versleten en slecht onderhouden. De helft van de wijngaarden zijn nu groene weiden. Er grazen nu schapen. Heerlijk.

Alfredo Weet jij waarom men je El Condor noemt?

President Ik weet dat dit een van de namen is die men mij geeft. Geen probleem. Ik kan er goed mee lachen.

Alfredo Een condor is een lijkenpikker.

President Ja? Zo had ik het nog niet bekeken. Een condor is een beschermde vogel, dat wist je toch? Wie een condor doodt doodt ook zichzelf.

Alfredo Een voor een verdwijnen al mijn vrienden. Ik had al eerder verwacht dat je...

President Ja, zie je: ik mag je Alfredo. Jij hebt een verkeerde keuze gemaakt. Jij was de man om mij te helpen en te steunen. Maar je wilde jouw versie van democratie. Ik had je al eerder kunnen laten verhuizen. In de buurt van die vuilnisbelt hoorde je thuis. Jij bent als afval van de maatschappij. Maar ik mag je!

Alfredo En nu, met die ontploffing in de raffinaderij heb ik niets te maken. Waarom...

President (lacht) Jij had daar echt niets mee te maken. Het was een omstandigheid die mij goed uitkwam. Bijna was ik je zelfs vergeten. Maar nu pas je terug in mijn plannen. Voor de bevolking is de raffinaderij gesaboteerd, terwijl wij allemaal weten dat dit een omstandigheid is en dat waarschijnlijk slecht onderhoud de onrechtstreekse oorzaak is. Maar ik heb je. Jij zit nu op deze stoel. Ik kan je gewoon laten gaan en in de kranten kan men dan morgen de naam van iemand anders lezen. Ik kan je zelfs vrij maken van alle verdenkingen. Een handomdraai, mijn beste Alfredo. Je moet alleen maar eens goed naar me lachen en alles is vergeven. Ik kan je zelfs minister maken, met een dienstwagen en alle wat erbij hoort.

Alfredo kijkt voor zich uit. Neen, hij zal niet buigen voor eigen belang.

President En hoe gaat het met je dochter? Anita is de naam, niet? Ja, ze moet zo wat de leeftijd van mijn eigen dochter hebben. Had ze niet iets aan haar ogen? Ogen zijn belangrijk, Alfredo. Alhoewel tegenwoordig alles, of toch bijna alles kan genezen worden. Als je geld hebt, ten minste. Ik hoef geen geld. Ik heb macht. Iedereen zal mij helpen. Ik kan je dochter laten genezen. Voor zover het nog kan, ten minste.

Er volgt nu een korte pauze.

President Waarom antwoord je niets, Alfredo. Draai eens met je ogen...

De president drinkt zijn koffie uit, kijkt nog eens naar Alfredo, heft de schouders op, wil afgaan.

President Ik laat je even alleen. (af)

Alfredo recht, kijkt rond, denkt na. Zingt zijn lied PRINCIPES.

Lied: Principes.

Misschien hebben tradities je waarden gegeven
Misschien koester je verlangens voor heel je leven
Misschien verwar je dromen met de werkelijkheid
Maar leven is geven, iedereen is gelijkwaardig
Principes zijn onvervangbaar, heilig en eeuwig

Ref:

Alle mensen gelijk voor de wet.
De wet is er voor alle mensen
Wetten zijn principes verwoord
Voor wie anders niet wordt aanhoord

Misschien heeft iedereen zijn eigen kijk op dingen.
Misschien heeft iedereen zijn eigen gelijk gezien.
Misschien zijn principes tijdgebonden verweven.
Maar leven is geven, iedereen is gelijkwaardig
Principes moeten ruimte bieden voor iedereen

Misschien moet je vertrekken van je eigen leven
Misschien is wat je niet had voor jou een gegeven
Misschien zijn eigenheden van anderen jouw droom
Maar principes kijken niet naar wat was of kan zijn
Principes zijn onvervangbaar, heilig en eeuwig.

Misschien bestaat mijn recht op geluk helemaal niet
Misschien moet ik vrede bewaren door niets te doen.
Misschien moet ik alles aan mij voorbij laten gaan.
Maar ik wil de wereld een heel zachte glans geven
Principes zijn mijn trouw aan mijn eigen leven: geven!

De twee soldaten komen op. Alfredo laat zich boeien en wordt door de twee soldaten afgevoerd.

Fade out.

Einde scène vijf

Scène zes

Een avond in de slobbenwijk. Een vreemdeling sluipt langs de huizen en klopt bij Anita aan. Kijkt rond. Klopt nogmaals.

Anita komt in de deuropening staan. Ook de andere kinderen zijn gewekt en vormen een kring rond de vreemdeling.

Anita   Wie ben jij?

Man   (denkt na) Zeg maar vreemdeling.

Bokser   Héla, vreemdeling, wat kom jij hier doen? De president laat alleen lokale bevolking toe. Jij lijkt mij geen inwoner van de stad. Wat kom jij hier doen?

Man   (kijkt naar Bokser) Jij bent ...Bokser. Jij wil later soldaat worden. (kijkt naar Lolo) En jij wordt later een beroemde zangeres. Lolo! (naar Marja) Jij wordt directrice van een soort limonadefabriek. Fleur de San Antonio of zoiets. (naar Ann) Jij wordt een echte prinses. Maar je moet natuurlijk eerst leren lezen.

Bokser   Hoe komt het dat jij...al onze namen kent.

Man   (lacht) Ik weet alles van jullie! Laat me even met Anita praten.

Lolo   Jij bent echt geen spion?

Man   (lacht) Neen!

Bokser   Wie ben jij dan wel?

Man   Ik ken El Condor goed.

Bokser   Dan is het goed!

De kinderen gaan weg.

Man   Via, via heb ik een brief van jou gekregen. Ik denk dat bijna iedereen op de ambassade jouw brief gelezen heeft.

Anita   Daar ben ik blij om.

Man   Er stonden wel wat stomme foutjes in je brief en je geschrift...

Anita   Ik heb nog nooit naar een ...

Man   Ik weet het. Dat komt wel goed.

Anita   Alles wat ik ken, leerde ik uit oude kranten. De lettertjes onder de foto's. Ik wil later echt heel hard studeren.

Man   Ja?

Anita Ik wil...voor advocaat studeren en later rechter worden. Eerlijkheid boven alles. Ik wil...

Man Kom, laat je ogen eens zien!

Anita Ben jij...een soort dokter?

Man (lacht) Een soort dokter...dat is goed.

Anita Ik weet niet eens hoe je heet.

Man Zeg maar Joe. En denk er stilletjes bij: "...van de ambassade". Als je mij nog eens wilt zien, schrijf dan maar naar de ambassade en zet op de omslag "...voor Joe".

Anita Je hebt nog niet naar mijn ogen gekeken, je zult wel geen echte dokter zijn!

Man (onderzoekt de ogen van Anita) Dat ziet er niet zo best uit.

Anita Word ik blind?

Man Dat weet ik nog niet. Maar ik heb een paardenmiddel bij.

Anita Een paardenmiddel?

Man Kijk naar omhoog. Het zal even pijn doen. (doet zalf aan de ogen van Anita, die even wegtrekt omdat het pijn doet.) Ik ken je papa goed.

Anita Dan weet je ook dat papa...

Man Ik weet alles.

Anita Kun je voor mijn papa niets doen. Ik hou zo veel van mijn papa.

Man Ik zal er eens over nadenken.

Anita Nadenken? Meer niet? Ik dacht dat jij...

Man Alles op zijn tijd, Anita. Alles op zijn tijd.

Anita Je kunt mij toch iets beloven...

Man Ik zal je iets beloven.

Anita Wat beloven? Ik wil mijn papa...maar daar zul jij toch niets aan kunnen doen.

Man Ik beloof je iets wat ik niet zeg. Maar je hoort er nog van. (geeft potje met zalf aan Anita) Hier, lees de gebruiksaanwijzing maar eens. (Anita kijkt naar het potje zalf,

Joe lacht) Sorry, ...alle dagen twee keer zachtjes mee inwrijven. En als je me nodig hebt... (kijkt op zijn prachtig uurwerk) Nu moet ik gaan. Men wacht op mij.

Anita   Je bent bang als het donker wordt...

Man   Nee, ik word altijd bewaakt, door vrienden. En mijn chauffeur kan meer dan auto rijden. Dag Anita! Vergeet je zelfje niet. Doe de groeten aan je papa. Zeg maar dat je de vreemdeling, die gekke Joe, gezien hebt.

Anita   Dag, Joe! Bedankt!

Fade out.

Einde zesde scène

Scène zeven

Rosana, prachtig gekleed, op, gevolgd door Anabel en Fiona, die eveneens mooi gekleed zijn. Het lijken wel poppetjes. Een weinig achter de meisjes volgen twee soldaten die voor de bewaking van de presidentsdochter zorgen.

Rosana blijft staan, kijkt bewonderend rond.

Rosana En dit is dan San Antonio!

Anabel Wat? San Antonio? (lacht)

Fiona (lacht, spottend) San Antonio? Ik dacht aan een prachtige kerk met veel torentjes...

Rosana San Antonio? Maar sulleke toch. En in deze straat wonen de rijkste mensen, enfin: mensen, van heel San Antonio. Rijk omdat ze allemaal een eigen huisje hebben. Wat verder wonen zij die in hutten wonen. Zij betalen uiteraard ook geen huur. Water en energie zijn gratis. Het is alleen een kwestie van te weten waar ze zich kunnen bevoorraden.

Anabel Interessant. De rijke armen en de arme armen. Ze hebben dus een soort kastensysteem.

Rosana maakt gebaren alsof ze die indeling aanvaardt.

Fiona Toch begrijp ik je niet, Rosana. Wat komen wij hier eigenlijk doen?

Rosana Is dat belangrijk? Het is mooi weer en ik dacht dat een beetje buitenlucht jullie goed zou doen.

Fiona Is dat de gezonde buitenlucht?

Rosana Jij bent een beetje verwend, Fiona. Deze mensen leven dagin, daguit in deze omgeving. En ze blijven leven. (wendt zich tot Anabel en Fiona) Jullie zijn verwende kinderen.

Fiona Deze wereld zegt me niets.

Rosana Kijk eens goed rond. Alle kleuren en alles heeft zijn eigen reuk. Heerlijk! De kinderen die hier wonen moeten niet naar de school gaan. Geen huiswerk. Eigenlijk moeten ze alleen maar eten en slapen. Dat moet toch leuk zijn? Daarbij: de regering zorgt voor alles. Regelmatig komen voertuigen het afval van de stad naar hier brengen en alles wat voor hun nog bruikbaar kan zijn, krijgen ze gratis.

Anabel Ook het karton voor die huizen?

Rosana Alles.

Anabel Zalig zo bij een flinke regenbui de regen horen tikken op dat karton en die verroeste golfplaten.

Rosana En dan moet je weten dat deze mensen altijd met vakantie zijn.

Fiona Maar ze hebben ook geen toekomst!

Rosana Geen toekomst? Hebben wij een toekomst? Altijd maar studeren en misschien geen gepast werk vinden. Is dat een toekomst? Iedereen moet zijn toekomst zelf maken!

Fiona Ik vind toch dat wij het beter hebben.

Rosana Dat is wat anders. Ik heb de wereld niet uitgevonden. Wees tevreden dat wij wat meer mogelijkheden hebben en misschien ook prettiger kunnen leven. Zijn wij misschien zo gelukkig?

Anabel Wat is gelukkig zijn? Ik voel me soms rot als ik slechte punten krijg in de school.

Rosana Dit is een andere soort mens. Mijn papa noemt het varkentjes, omdat ze zich niet graag wassen. Onlangs kregen ze zo maar enkele kilo's zeep, tja zonder zeep kun je je niet wassen. Weet je wat ze ermee gedaan hebben? Opgegeten. Het schijnt dat zeep lekker smaakt. Ik ga het in ieder geval niet proberen.

Anabel Als je zeep eet dan moet je zeker geen tandpasta gebruiken. Erg handig!

Fiona Ik zou graag in zo een huisje binnen kijken. Het intrigeert mij. Ik zou graag zien waar hun koelkast staat.

Rosana Koelkast? (Rosana en Anabel lachen) Kijk maar eens. Je moet niet aankloppen: er zijn geen deuren!

Fiona kijkt rond, naar een huisje toe, steekt even haar hoofd binnen en loopt terug naar het tweetal.

Rosana Wat?

Fiona Dat stonk daar als in een varkenskot.

Rosana Heb jij al een varkenskot gezien?

Fiona Neen, maar nu kan ik het mij wel voorstellen.

Marja, Ann, Lolo en Anita komen op. Zij dragen hout dat voor de openbare wc kan gebruikt worden. Zij zien Rosana, Fiona en Anabel.

Anita Verloren gelopen, dames?

Rosana Kom niet te dicht bij ons.

Anita Bang om besmettelijke ziektes op te lopen? Dan had je hier maar moeten wegblijven.

Anita en de anderen leggen het hout bij de andere balken.

Anita En wat komen jullie hier doen?

Rosana Toerisme.

Anita Zijn jullie ingeënt tegen de 24 besmettelijke ziekten die je hier kunt oplopen? Neen, dus. Waarop wachten jullie nog? Varkentjes zijn geen goed gezelschap voor dames uit de betere kringen.

Rosana Mijn papa is de president.

Anita Dat weet ik, maar voor hoelang nog?

Rosana Ik ga en sta waar ik wil. Trouwens: het leger beschermt ons.

Anita Wij moeten van dat stadsgepeupel niets hebben. Maak dat jullie wegkomen!

Anita neemt een stuk van de hoop hout dat zal dienen voor het bouwen van een openbare wc en zwaait ermee.

Naarmate het lied verder gezongen wordt dreigt zij meer met die stok. Lolo, Ann en Marja gaan achter Anita staan wanneer zij tijdens het slot van het liedje de stok horizontaal houdt.

Rosana en haar vriendinnen doen korte stapjes achterwaarts.

Het lied wordt gezongen door Anita, Lolo, Ann en Marja.

Hier wonen wij

Ref:

Hier wonen wij, hier wonen wij!

Mensen allemaal: hier wonen wij!

Allemaal huisjes op een rij.

Alle mensen arm maar vrij.

Soms droevig, soms blij!

1.

Dit is de krottenwijk van San Antonio.

Hier is veel vriendschap en animo.

Hier is het leven eenvoudig, maar ook goed.

Iedereen weet wat kan en wat moet.

2.

Luxe en weelde moet je hier niet zoeken.

Deuren, ramen, ruiten: gewoon doeken.

Armoede en eenvoud kan ook rijkdom zijn.

Aanvaarden en hopen: een goudmijn!

3.

Vreemde luizen moeten wij hier niet hebben.

Stadse poppetjes zijn hier echt ongewenst.

Dit is onze stad, onze straten, pleinen.

Alles wat hier niet hoort: weg ermee!

Rosana Dit is een bedreiging.

Anita Een échte bedreiging.

Rosana Ik kan de soldaten laten optreden.

Anita Doen.

Rosana (denkt na, tot haar vriendinnen) Kom, we hebben genoeg varkens gezien.

Anita Kom hier nooit meer terug. Dit is geen circus. Hier wonen de armste mensen van heel het land. Maar het zijn tevens de rijkste mensen. Wij zijn aan niemand iets verschuldigd. Alles wat je hier ziet is van ons. Wij recycleren de weelde van de stad!

Rosana Jullie horen nog van ons!

Anita Vergeet vooral niet te schrijven. Ons adres: Hoofdstortplaats van San Antonio. Alle brieven worden gelezen!

Lolo neemt ook een stok en Ann neemt het andere uiteinde. Ook Marja neemt het andere uiteinde van de stok van Anita. Met die twee stokken als hulpmiddel maken zij een dansje. Op de achtergrond klinkt de melodie van **HIER WONEN WIJ**.

Fade out.

Einde scène zeven

Scène acht

In de gevangenis. Beperkte verlichting. Twee stoelen, ver van elkaar verwijderd geplaatst. De ene stoel, waarop Alfredo zal gaan zitten is robuust en ongemakkelijk, de andere is eigenlijk maar een soort taboeretje.

Twee soldaten brengen onder leiding van Tony de zwaar geboeide en geblinddoekte Alfredo binnen en dwingen hem plaats te nemen op die zware stoel.

De twee soldaten nemen plaats achter de stoel waarop Alfredo zit.

Tony brengt Anita binnen. Net op het podium blijft hij staan.

Tony   Denk eraan: dit is een uiterste gunst van de president. Gedraag je een beetje. Alleen praten over dagdagelijkse dingen zoals soep, aardappelen en met wie je speelt. Vooral niet fluisteren! Verstaan?

Anita antwoordt niet. Zij kijkt naar haar geblinddoekte papa.

Tony   Hier, ga daar zitten. (Brengt haar naar de kleine stoel. Ze zet zich)

Tony geeft teken aan de soldaten dat ze de blinddoek van Alfredo mogen wegnemen. Anita wil meteen haar papa omhelzen, maar Tony houdt haar tegen.

Tony   Dat was de afspraak niet! Zitten. (tot de soldaten) Ik reken op jullie. (af)

Even is het stil. Dan neemt Anita twee pakjes kauwgom en geeft aan iedere soldaat een pakje. Dan omhelst ze haar papa.

Lied: PAPA, IK HOU VAN JOU !

Papa, ik hou van jou!
Papa, ik kan je niet missen.
Papa, ik hou van jou!

Papa, waarom kan men zich zo vergissen
En moet ik je missen?

Papa, het is nu zo stil in onze straat
Waar men ook gaat of staat

Papa, jij bent de zon uit mijn jonge leven
Wat nu met mijn leven?

Papa, blijf vechten voor ons beider geluk
En vergeet ons volk niet.

Tony op. Kijkt rond. Schreeuwt tegen de soldaten.

Tony   Uilskuikens! (tot Anita) Weg, jij! Einde bezoek. Ik ben hier de baas.

Anita   Dat zal niet lang meer duren.

Tony   Zwijg, jij. Terrorist! Kom!

Anita groet haar papa nog en volgt dan tergend traag Tony. Beiden af.
Tony terug op.

Tony   Met jullie regel ik nog wel wat! Blinddoek op.

De soldaten willen de blinddoek aandoen bij Alfredo. Geluid en gestommel van voeten. Joe, de "dokter" komt op. Blijft staan. Hij is helemaal in het zwart gekleed. Met hoed, lange mantel en wandelstok. Zeer energiek. Kijkt naar Tony, de twee soldaten en Alfredo.

Joe   Wat gebeurt er hier?

Tony   Wie ben jij en wat kom jij hier doen?

Joe   Dat gaat jou geen barst aan, apenkop. (toont een papier aan Tony, die het papiertje wilt vastnemen. Joe klopt op zijn handen.) Kun je lezen? Natuurlijk niet! (kijkt rond) De gevangene losmaken, die pummels weg en jij ...jij spring maar in de rivier! Hop.

Tony doet teken aan de soldaten en zij maken Alfredo los.
Joe wijst met zijn wandelstok naar de soldaten en Tony: ze moeten weg. Wanneer ze allen weg zijn hangt Joe zijn mantel en zijn hoed aan zijn wandelstok die hij tegen de stoel plaatst. Hij kijkt naar Alfredo, loopt er naartoe en omhelst hem.

Joe   Alfredo.

Alfredo   Joe, de dokter, zal ik maar zeggen.

Joe   Gewoon Joe! Ik heb goed nieuws, beste vriend!

Einde scène acht

Scène negen

Een vroege morgen. Sergeant Tony komt met enkele soldaten om de huizen te vernielen, als een wraakmaatregel voor de zagezegde sabotage daden gepleegd in de raffinaderij. Hij is vergezeld van zijn twee soldaten (en eventueel enkele figuranten). De openbare wc is ondertussen al bijna gebouwd. De soldaten hebben slopersmateriaal bij.

Tony geeft zijn soldaten opdracht om de wc te vernielen en dat maakt veel lawaai. De bewoners, kinderen en volwassenen komen buiten.

Domingo Sergeant wat doe je nu?

Tony Opdracht van El Presidente. (tot de soldaten die bezig zijn de sterke wc te vernielen) Vooruit. Verder.

De papa's gaan voor de wc staan, beletten de slopers hun werk te doen.

Tony Weg.

Domingo Maar waarom? Wat is er gebeurd?

Tony Jullie saboteerden de raffinaderij.

Domingo Wat heeft onze wc daarmee te maken?

Tony Jullie zijn de saboteurs. Jullie moeten boeten. Jullie leider heeft bekend.

José Alfredo? Neen. Hij heeft helemaal niets bekend.

Tony Neen?

José Heel eenvoudig: wij hebben met die zagezegde sabotage niets te maken. Omdat er gewoon geen sabotage was. Die fabriek was oud en versleten. Er was geen onderhoud.

Tony Daar kennen jullie niets van. Vooruit mannen!

De kinderen zingen het lied DIT IS ONZE STAD en sluiten aan bij de papa's.

Lied: Dit is onze stad!

Dit is onze stad, dit is onze stad!
Dit is ons stukje wereld onder de zon.
Hier leven wij!

Men wilde ons nergens omdat we arm zijn
Men duldde ons nergens omdat we arm zijn

Hier bouwden wij onze stad, de stad van ons
Hier blijven wij wonen in de stad van ons

Wie kan ons beletten hier gelukkig te zijn

Wie kan ons beletten hier gelukkig te zijn?

Voor die arme huisjes willen we vechten
Vechten, vechten, vechten, heel ons leven lang

Tony Onnozelaars, armoezaaiers! Weg.

Maar de papa's en de kinderen (eventueel ook figuranten) dringen aan.

Tony Jullie zijn onredelijk. El Presidente wilde hier een nieuwe woonwijk bouwen, met een groot zwembad, vijvers, wandelpaden, restaurants.

Alberto Wij willen gerustgelaten worden. Wij hebben alles wat we nodig hebben. Jullie president is een rover, een bandiet.

Tony Ho, beste! Dit gaat te ver. De president beledigen is strafbaar.

Alberto En onze huizen afbreken is het laatste wat we hebben vernielen. Wees redelijk, sergeant. Je hebt er zelf niets bij te winnen.

Tony Opdracht is opdracht! Vooruit!

Maar de bewoners wijken niet, integendeel. Ten slotte neemt de sergeant zijn revolver en schiet in de lucht.

Tony Weg jullie allemaal. Weg of ik schiet. Gericht!

De bewoners af.

Soldaat Steken we alles in brand, sergeant? Ik denk dat zo's vuurtje een mooie kleur heeft. Geel-rood. Mijn geprefereerde kleur!

Tony Duw alles omver. En vlug. We hebben nog een opdracht. Vooruit, luieriken!

Men duwt de huisjes omver, of toch gedeeltelijk omver.

Tony Kom, weg!

De soldaten druipen af. Even is het podium leeg. Dan komen de kinderen en de papa's terug op. Men bekijkt de vernielingen.

Domingo Vooruit, luieriken! Vooruit! We zullen alles terug opbouwen. Nooit gaat onze droom voorbij. Hier wonen wij!

Terwijl ze het lied **HIER WONEN WIJ** zingen, herstelt men zoveel als mogelijk de wc, de huisjes. Iedereen helpt iedereen.

Hier wonen wij

Ref:

Hier wonen wij, hier wonen wij!

Mensen allemaal: hier wonen wij!
Allemaal huisjes op een rij.
Alle mensen arm maar vrij.
Soms droevig, soms blij!

1.

Dit is de krottenwijk van San Antonio.
Hier is veel vriendschap en animo.
Hier is het leven eenvoudig, maar ook goed.
Iedereen weet wat kan en wat moet.

2.

Luxe en weelde moet je hier niet zoeken.
Deuren, ramen, ruiten: gewoon doeken.
Armoede en eenvoud kan ook rijkdom zijn.
Aanvaarden en hopen: een goudmijn!

Terwijl ze werken komen de papa' naar elkaar toe.

Domingo Dit, vrienden, dit, zal nooit meer gebeuren. Het wordt tijd dat wij reageren.

Alberto Alfredo moet vrij. Alfredo.

José (en Domingo en Alberto) Alfredo! Alfredo!

Einde scène negen

Scène tien

Het proces

Een rechter op een stoel achter een grote tafel met dossiers. Aan de andere kant zit El Condor op een zetel. Verder is er een tafeltje voor de openbare aanklager met stoel voorzien. Ook figuranten kan hier. Twee soldaten brengen de geboeide Alfredo binnen. Maken de boeien los en blijven achter de stoel van Alfredo staan.

De openbare aanklager op met pak dossiers. Buigt meermaals naar de president, buigt voor de rechter, buigt naar de aanwezigen.

Rechter Wij begroeten senjor El Presidente en verklaren de zitting voor geopend. De tenlastenlegging? (hij kijkt naar de openbare aanklager)

Aankl. (maakt nogmaals buiging naar de president, de rechter) Senjor El Presidente, het is voor mij een grote eer in uwe aanwezigheid en met...

Rechter Ter zake, ter zake.

Aankl. In dienst van onze republiek en met de steun van ...

Rechter Ter zake, ter zake!

Aankl. Onze jonge democratie is een ...

Rechter Ter zake, ter zake! Wat wordt de beschuldigde ten laste gelegd.

Aankl. Moet dat vandaag al? Ik hoopte op...

Rechter Vandaag!

Aankl. Sta me toe... (bladert wanhopig in zijn papieren...)

Rechter Wat is de aanklacht?

Aankl. Volgens artikel 45 van de grondwet en artikel...

Rechter Het betreft hier artikel 32 en 32 bis, mijn waarde confrater.

Aankl. (terwijl hij in zijn papieren kijkt) Juist, geachte heer rechter. Landverraad en daarop staat de doodstraf. Er zijn echter wel verzachtende omstandigheden...

Rechter Dat is uw rol niet, geachte confrater. Zijn er opmerkingen? Verdediging?

Anita Ik verdedig mijn papa, edelachtbare.

Rechter (terwijl hij naar zijn papieren kijkt) Geen probleem. (kijkt op, ziet Anita) Jij bent nog een kind. Kan niet. Dit is een zaak op leven en dood.

Anita Het gaat hier wel over mijn papa, edelachtbare.

Rechter Het gaat hier over het respecteren van het wettelijk gezag. De beschuldiging is dus weerhouden.

Anita Verworpen, edelachtbare. De beschuldigde is onschuldig. Ik heb wel twintig getuigen. Mijn eerste getuige is mijnheer Joe. Is dokter Joe in de zaal?

Men kijkt rond en stelt vast dat Joe daar niet aanwezig is.

Rechter Geen fictieve getuigen! Wij hebben niet zoveel tijd.

Aankl. Ik stel voor om de wet toe te passen. De doodstraf is een minimum.

Rechter Ken jij een ergere straf dan de doodstraf?

Aankl. Twee keer de doodstraf, edelachtbare.

Anita Ik verklaar deze rechtbank onbevoegd. De openbare aanklager is familie van de president. Dat mag niet.

Rechter Wij zijn allemaal familie van elkaar.

Anita En de bewijsstukken zijn vervalst...

Rechter Dat is ongehoord. Laat me eens nadenken...Levenslang kan, maar in dit geval met al die verzachtende omstandigheden...20 jaar effectief lijkt mij een goede straf. Bezwaren? (kijkt rond) Neen? (slaat met de hamer) De zitting wordt opgeheven. Breng de gevangene weg. Volgende zaak.

Anita stapt naar voor en zingt lied MIJN PAPA IS ONSCHULDIG

Lied: Mijn papa is onschuldig

Mijn papa is onschuldig
Dit is echt een poppenkast
Mijn papa is onschuldig
Laat hem vrij, schenk hem vrijheid!

Mijn papa is onschuldig
Hij is bedrogen en belogen

Mijn papa is onschuldig
Hij wordt door de kopstukken misbruikt

Mijn papa is onschuldig
Hij wordt als tegenstander vermoord.

De rechter wordt ongeduldig.

Rechter Volgende zaak. Leid de gevangene weg.

Men boeit Alfredo en leidt hem weg.
Fade out.
Einde tiende scène

Scène elf

De geoloog

Een morgen. Een geoloog, een bejaarde man met baard en onzekere handelingen, komt naar de ondertussen herstelde huizenrij. Enkele journalisten (figuranten) volgen met fototoestel in aanslag, de professor. Twee soldaten en sergeant Tony volgen de professor, argwanend. De kinderen en de andere bewoners van de straat staan buiten en volgen de gebeurtenissen.

Prof (tegen de journalisten) Volgens mijn gegevens moet dit vroeger een Inca-site geweest zijn. Hier en nog wat verder (wijst) leefde vroeger een bloeiende gemeenschap. Het is natuurlijk zonde dat dergelijke geografische site bedolven wordt onder het afval van een welvaartsmaatschappij. Afval moet behandeld worden, niet op een hoop gegooid. In dit land loopt zowat alles verkeerd.

Tony Professor, wil je even komen? (prof. Gaat naar Tony)

Prof Ja?

Tony Mag ik je vergunning even controleren?

Prof Dat is al door iedereen die kan lezen en schrijven gecontroleerd.

Tony Kom, ik kan ook lezen en schrijven.

Prof Ik wil je best geloven, maar je ziet er zo niet uit.

Tony (bekijkt het papier aandachtig) Mooi, dat lijkt mij in orde. (bekijkt nogmaals het papiaier) Oei! Dit document is onvolledig, professor.

Prof Onvolledig? Ik heb dit document niet opgesteld.

Tony Er ontbreekt een datum en een uitvoeringshantekening. (Tony scheurt het papier in verschillende stukjes) Jammer. Ik geloof echt, dat jij, professor, een deskundige wetenschapper bent. Maar nu heb je geen vergunning meer. Een nieuwe zal zeker geen problemen opleveren. Graag zal men je een geldige vergunning geven. (tot de journalisten) Spijtig, heren, maar voor vandaag is alles gebeurd. Kom morgen maar eens terug. De professor zal zeker willen verder gaan met zijn opzoekingswerk.

Al morrend gaat iedereen weg. Alleen de bewoners en de kinderen blijven.

Einde scène elf.

Scène twaalf sluit hierbij aan.

Scène twaalf

Sluit aan bij einde scène elf. Tal van figuranten komen op. Morrende boeren.

Boer   Ik ben het beu.

José   Wat ben je beu?

Boer   Wij moeten nu weer meer belastingen betalen. En de oogst slaat tegen. Hoe moet ik mijn kinderen voeden?

José   Net zoals wij: eten van het afval.

Boer   En Alfredo zien we nooit meer terug. Hij was een goede president geweest.

Alberto   Jullie hebben hem verraden. Bij de verkiezingen hebben jullie voor El Condor gestemd?

Boer   Wie zegt dat?

Alberto   Jullie hebben Alfredo een dolksteek in de rug gegeven.

Boer   Wij werden gemanipuleerd. Men heeft ons verplicht.

José   Dan had je toen maar moeten optreden.

Boer   Konden wij toen weten dat Alfredo het niet zou halen? Iedereen bleek voor hem te stemmen!

José   Nu nog mooier. Jullie komen ons nu de les spellen.

De boeren morren.

Boer   Met of zonder die paradepaardjes van San Antonio: wij kunnen niet meer terug. Er moet wat veranderen. Zeker nu men Alfredo voor de rest van zijn leven gevangen heeft gezet. (draait zich om tot de boeren) Vrienden, wat is jullie antwoord?

Boeren   (door elkaar) Nu is men te ver gegaan. Wij eisen onze rechten. Weg met die extrabelastingen. We gaan alles kort en klein slaan!

Anita   Vrienden, mag ik jullie vragen toch niet te geweldig op te treden. Alles wat je vernielt moet morgen terug worden opgebouwd.

Boer   Jij mag dan twintig keren de dochter van Alfredo zijn: jij bent het volk niet. Wij zijn het volk: wij gaan alles kort en klein slaan. Wraak, dat is onze regel. Wij staan met onze rug tegen de muur. Waarmee zal ik morgen mijn kinderen voeden?

Boeren morren en volgen Boer. Allen af.

Einde scène twaalf

Scène dertien

Die avond

Het is rustig in de straat. Alleen het maanlicht schijnt. Het is bijna duister. Plots hoort men geschreeuw, geroep, geweschoten, kanonschoten, luider geschreeuw, dan het knetteren van vuur en veel vlammen. Er is een opstand uitgebroken.

De kinderen komen buiten hun huisjes. Sirenes, geschreeuw, gevloek, kreten van pijn.

José komt van in de verte naar de straat toe, blijft staan, schreeuwt.

José   Het paleis brandt. Heel de stad brandt. Wraak! Wraak! De president is gevangen genomen! Hij zal zijn straf niet ontlopen. Leven de democratie!

Fade out.

Einde scène dertien

Scène veertien

Vroeg in de morgen, de volgende dag. De president, zijn dochter, de rechter, de openbare aanklager, soldaten, Tony, en anderen, zijn gevangen genomen.

Ze worden omringt door de boeren, José, Alberto, Domingo. Alfredo staat wat verder helemaal alleen, Anita staat bij hem. Wat verder, ook alleen staat Joe, volledig in het zwart gekleed. Hij kijkt toe.

Rosana staat bij haar vader, ook de twee kleine meisjes, haar vriendinnen, staan daar. Iedereen praat. Het is een soort tumult.

Boer   Vrienden! Vrienden, even stilte alstublieft. (uiteindelijk lukt het hem om de stilte te bereiken) Vrienden. Ik ben moe, maar blij. Wij hebben ons doel bereikt.

Iemand   Ter dood met die bende.

Boer   Ja, nu moeten wij die varkentjes nog eens goed wassen.

Iemand   Geen genade met die varkentjes. De bol af. (doet teken om te onthoofden)

Men deelt de mening. Men wil komaf maken met het oude regime.

Alfredo   (steekt hand op) Mag ik nu ook eens iets zeggen?

Iemand   Neen, jij moet zwijgen. Hou je adem maar voor morgen. Jij wordt onze nieuwe president.

Boer   Leve onze nieuwe president!

Alfredo   (steekt hand omhoog) Jullie vragen nog niet eens mijn mening. Ik weet nog niet of ik jullie leider wel wil worden.

Boer   Wat is dat nu weer? Jij was de presidentskandidaat, jij wordt onze toekomstige president. Maar eerst moeten wij die varkentjes nog eens wassen. Zonder water!

José   En waarom zou jij geen president willen worden?

Alfredo   Omdat ik...

José   Wat?

Alfredo   Omdat ik niet van geweld hou.

Boer   Oog om oog, tand om tand. Voordat mijn haan kraait en de kippen rond hem kunnen draaien, zal alles al geregeld zijn. Welke straf geven we die bende?

José   Er zijn twee soorten straf. Gevangenis of de brousse. In de gevangenis kost het ons nog veel centen. In de brousse kunnen ze langzaam creperen.

Men roept door elkaar. (gevangenis, langzaam creperen...)

Alfredo   Ik ben tegen geweld.

- Boer Ik ook. Maar wat doe je met deze varkentjes?
- Alfredo Ik ben voor een officiële straf.
- Boer Allemaal voor de rest van hun leven in de gevangenis. Ze gewoon langzaam laten creperen. Eens per week eten.
- José Wij hebben geen eerlijke rechters meer. Het crapuul staat hier voor je.
- Alfredo Mijn zorg is in de eerste plaats om de raffinaderij opnieuw in dienst te kunnen nemen. Ook de kinderen moeten dringend kunnen leren. Scholen oprichten. En de boeren moeten dringend hun oogsten kunnen binnenhalen.
- Boer Dat is voor later, nu eerst rechtspreken.
- Alfredo Laat ons eerst iets anders doen. Iedere boer mag enkele gevangenen uitkiezen om zijn oogst te helpen binnenhalen. Kies maar uit. Over straffen kunnen we later nog spreken.
- Boer (lacht) De ex-president en Tony, dat lijken mij twee ideale werkkrachten. Kom, varkentjes.
- Iemand Ik zal maar twee soldaten kiezen. Die kunnen vlug bewegen. (kiest 2 soldaten) Hier en bij mij blijven. Bij mij op de boerderij begint de dag...
- José Stop met dat gezever. Laat Alfredo spreken. Ik zie wat hij bedoelt. Gevangenisstraffen kunnen wij nog altijd uitdelen, maar eerst de nood lenigen.
- Anita maakt Rosana los.
- Anita Ik heb al drie kinderen die anderen kunnen leren lezen en rekenen. (zij komen bij Anita staan)
- Alfredo De rechter was vroeger ingenieur. Hij lijkt mij de ideale man voor onze raffinaderij. Ook de openbare aanklager is technisch geschoold. Komaan. Alberto: jij kunt alles opvolgen.
- Domingo En word jij nu onze president?
- Alfredo Ook de mijnen moeten beter functioneren. En de wijngaarden. Onze wijn was vroeger de beste van gans Zuid-Amerika. Jij, Domingo, gaat dat opvolgen.
- Domingo Ik ken niets van wijn en mijnen.
- Alfredo Dat hoeft niet. Alles is maar tijdelijk. Er moet gewerkt worden. (met stemverheffing) En er moeten buitenlandse valuta aangetrokken worden. Met die centen kunnen we scholen bouwen, rioleringen aanleggen. Vooral onze kinderen moeten gezond kunnen leven!

Boer   Hoe doe je zoiets? Bedelen bij de Amerikanen? Of Brazilië? Hebben wij wel geld nodig? Kan dat niet anders?

Alfredo   (kijkt naar Joe) Wat denk jij, Joe?

Joe   Ik kan wel bemiddelen. Ik denk dat het moet lukken.

Alfredo   Deze straat moet een openbaar museum worden, niets mag hier veranderen.

José   En wat doe je dan met onze openbare wc? Dan is alle werk voor niets geweest?

Alfredo   Deze straat is de bakermat van onze democratie. Hier is de nieuwe staat geboren. En dat kan zonder afgewerkte wc.

Ann   En ik word dan prinses van San Antonio.

Marja   En ik officiële brouwer van Fleur de San Antonio.

Lolo   Als zangeres maak ik een mooi lied van deze prachtige dag.

Prof   Mag ik ook iets zeggen.

Boer   Neen, dit is voor onze eigen mensen: jij bent een buitenlander.

Prof   Excuseer. Ik woonde vroeger waar nu de raffinaderij staat. Jij was toen misschien nog niet geboren.

Alfredo   Jij krijgt toestemming voor je opgravingen.

Prof   Moet dat niet met een papiertje met een uitvoeringsshantekening.

Alfredo   Jij houdt van onze geschiedenis, van de Inca-cultuur. Jij hebt geen papiertje nodig. Alleen werkvolk en dat is er nu genoeg. Je moet straks maar een paar ministers een schop in de handen duwen.

Domingo   En waar moeten wij dan wonen, als dit een museum wordt?

Alfredo   Wij bouwen wat verder (wijst) een nieuwe stad. De modernste stad van heel Zuid-Amerika. Een symbool voor de toekomst.

José   En hoe moet die stad dan heten?

Alfredo   Esperanza. Stad van hoop op morgen.

José   En word jij nu onze nieuwe president. Jij zou dat toch kunnen?

Alfredo   Indien jullie dat willen dan zal ik vanaf nu de voorlopige president zijn. Voor de functie van president mag iedereen zich kandidaat stellen. Ons land wordt een echte democratie.

Men applaudisseert en scandeert. Alfredo is ontroerd.

Alfredo Ja, ik wil!!

Gejuich. Men omhelst Alfredo. Ook Joe omhelst Alfredo.

Anita Proficiat, papa! Jij wordt een goede president.

Lolo Ik heb ondertussen mijn liedje al gemaakt. (roept) Bokser, speel op je panfluit! (met veel allure zet ze zich vooraan en begint te zingen. Iedereen zingt mee.)

Lied: Esperanza

Een nieuwe stad voor mensen
Een nieuwe stad voor mensen
Hoop op morgen, hoop op morgen.
Esperanza, Esperanza.

Wij zijn niet zo lui
Wij willen werken
Wij zijn niet zo dom
Wij willen leren.

Wij willen bouwen
Wij met heel ons hart
Wij met onz' handen
Wij een stad bouwen!

Wij dromen niet meer
Wij willen bouwen
Wij zullen werken
Wij zullen zweten

Terwijl men zingt en danst, komt Marja en Anita op met plasticen bekertjes met haar "speciale limonade" Fleur de San Antonio.

Met deze feestelijke gebeurtenis nemen we afscheid van de bewoners van San-Antonio.
Esperanza: hoop op morgen.
Telkens wanneer ik in een land kom vanwaar ik het Andesgebergte kan zien, denk ik aan El Condor. Altijd zullen er mensen zijn zoals hij, maar hopelijk zijn er nog meer mensen die dromen van Esperanza.
Frans Busschots
EINDE